

Arrest

nr. 112 506 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LANDUYT loco advocaat T. HALSBERGHE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, K. P., bent een zesentwintigjarige Afghaanse jongedame van Tadjiek-origine. U bent geboren in het dorp Baladeh gelegen in het district Maydan Shahr, dat op zijn beurt is gelegen in de provincie Maydan Wardak. U huwde in het jaar 2005 met K. M. A. (O.V. X) met wie u één zoon en twee dochters kreeg. Eén van deze dochters had een gezwel aan haar oor waardoor ze regelmatig naar de stad Kaboel moest voor behandeling.

Wat betreft de problematiek waarmee jullie gezin in Afghanistan geconfronteerd werden en op basis waarvan jullie Afghanistan dienden te ontvluchten verwijst het CGVS naar het

beschreven feitenrelaas in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan uw echtgenoot K. M. A. (O.V.X):

'U, K. M. A., bent een zesendertigjarige Afghaanse man van Tadjiek-origine. U bent geboren in het dorp Baladeh, gelegen in het district Maydan Shahr dat op zijn beurt is gelegen in de provincie Maydan Wardak. U huwde in het jaar 2005 met K. P. (O.V. X) met wie u één zoon en twee dochters kreeg. Eén van deze dochters had een gezwel aan haar oor waardoor u haar regelmatig naar de stad Kaboel moest brengen. U heeft twee broers. Eén van uw broers woont in een naburig dorp Nahr Folad genaamd. De andere broer werd vermist een viertal maanden voor dat uw problemen begonnen.

Uw problemen begonnen toen u na een ziekenhuisbezoek met uw dochter in de stad Kaboel terug thuiskwam. In de tuin vonden jullie een brief. U kon de inhoud van de brief niet lezen maar kon wel ontwaren dat de brief werd geschreven door de taliban en dat uw naam er in stond. U had tijdens het ziekenhuisbezoek te horen gekregen dat uw dochter een zware operatie zou moeten ondergaan waardoor u pas de volgende dag de brief hebt laten voorlezen door een dorpeling. In de brief stond dat u zich moest begeven naar het centrum (huis) van de taliban in Pul-e-Charde. U vermoedde dat ze u van iets verdachten. U besliste enkele dagen bij u thuis te blijven om zo van de radar van de taliban te verdwijnen.

Vier dagen na het ontvangen van de brief werd er 's avonds bij u aan de deur geklopt. Aangezien u dacht dat er misschien een probleem kon zijn met de burens deed u ter goeder trouw de deur open. U kreeg echter een klap op uw schouder. Uw handen werden vastgebonden, u werd geblinddoekt en op een motorfiets naar het centrum van de taliban in Pul-e-Charde gebracht. Daar werd u opgesloten in een kamer. Drie dagen lang werd u 's ochtend gefolterd. Ze verdachten u van inlichtingen door te geven aan de autoriteiten omdat u dikwijls naar Kaboel ging. U ontkende en zei dat u dikwijls naar Kaboel ging omwille van uw dochters aandoening. De derde dag werd u meegenomen naar de commandant van het centrum qari Sayed Agha. Qari Sayed Agha gaf u drie voorwaarden mee om te overleven tot dat ze zeker waren dat u de waarheid sprak in verband met uw dochter. U mocht niet naar Kaboel gaan, u mocht niet naar huis gaan en u moest samenwerken met de taliban. U had geen andere keuze en ging akkoord. De volgende zeven dagen moest u allerlei karweitjes opknappen in het centrum. Na zeven dagen moest u opnieuw voor qari Sayed Agha verschijnen. Hij beval u om in de buurt van Pul-e-Charde naar verschillende dorpen te gaan en proberen te weten te komen wie er met de autoriteiten werkte en wie er zich tegen de taliban uitsprak. 's Avonds moest u dan terugkeren naar het centrum. U kreeg een document mee met uw naam, uw vaders naam en de taliban-commandant onder wiens verantwoordelijkheid u viel. Dit document diende om andere taliban-leden die u eventueel zouden willen arresteren hiervan te weerhouden. Na dat u vijf dagen had gewerkt in Pul-e-Charde kwam u uw oom van moederszijde tegen in de bazaar. U was op dat moment reeds achttien dagen verdwenen. U legde hem de situatie van begin tot einde uit en vroeg hem om uw familie in veiligheid te brengen bij uw broer in het dorp Nahr Folad. Eénmaal uw oom hierin geslaagd was zou hij terug in contact proberen te komen met u die toch in de omgeving van Pul-e-Charde werkte voor de taliban. Na drie dagen zag u uw oom terug in het dorp Qalai Pati. Hij deelde u mee dat uw familie in veiligheid was bij uw broer. Hierna werkte u nog drie dagen voor de taliban. De vierde dag vroeg in de ochtend toen u uw ablutie deed, zag u uw kans schoon om te ontsnappen. U vermeed de hoofdweg en vluchtte via de dorpen. Na een uur en tien minuten riep iemand u te stoppen. Het waren twee politie-agenten. U zei hen dat u net ontsnapt was aan de taliban. Na u gefouilleerd te hebben, vonden ze het document dat aantoonde dat u voor de taliban werkte. U werd gearresteerd en naar de gevangenis gebracht.

Twintig minuten na aankomst in de gevangenis werd u ondervraagd over uw identiteit en uw mogelijke rol bij de taliban. Diezelfde dag nog kon u een bewaker omkopen met uw horloge en ring om zijn gsm te gebruiken. U belde uw broer op en legde de situatie uit. De volgende twaalf dagen werd u ondervraagd en gefolterd. Ondertussen probeerde uw broer de bewaker en via hem het kaderpersoneel van de gevangenis om te kopen om uw vrijlating te bekomen. Na twaalf dagen werd u vrijgelaten. Uw broer wachtte u op vijfhonderd meter van de gevangenis op en bracht u naar zijn vriend in het dorp Niaz Beek. De volgende dag ontvluchtte u Afghanistan

U ontvluchtte Afghanistan samen met uw vrouw en drie kinderen rond juni 2012 en kwam aan in België op 8 oktober 2012 waar u dezelfde dag asiel aanvroeg.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een brief van de taliban, uw taskara en enkele medische documenten in verband met de aandoening van uw dochter voor.'

B. Motivering

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u niet de vluchtelingenstatus noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin aan uw echtgenoot zowel de vluchtelingenstatus als de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven

zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw echtgenoot en bijgevolg wordt ook aan u geen status toegekend. **Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen:** 'Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig aannemelijk zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat de taliban u ten eerste zou verdenken van spionage en ten tweede u een geschikte kandidaat zou vinden om het werk te doen dat u verondersteld werd te doen. U verklaarde dat ze u verdachten informatie door te geven aan de autoriteiten enkel en alleen omdat u om de vijftien à twintig dagen of zelfs een maand (CGVS p. 5) naar Kaboel ging (CGVS p. 4 en 11). U voegde eraan toe dat ze u op het spoor waren gekomen door mensen, die net zoals u, informatie moesten verzamelen over burgers en die dan doorgeven aan de taliban (CGVS p. 12). **Het lijkt weinig waarschijnlijk dat iemand zoals u, iemand die zich bezighoudt met een boomgaard (CGVS p. 5) en maar om de vijftien à twintig dagen of zelfs een maand naar Kaboel trekt samen met zijn kleine dochter, verdacht zou worden van belangrijke informatie door te geven aan de autoriteiten over de taliban.** Zeker als men weet dat er mensen zijn, u kan ze niet bij naam noemen maar ze zijn er wel degelijk, die elke dag de trip naar Kaboel maken en zelfs werken voor de overheid (CGVS p. 5) en bijgevolg hoger op het verdachtenlijstje van de taliban zouden moeten staan dan u. **In deze context waarbij u maar één à twee keer per maand naar Kaboel gaat en u telkens uw dochter of zelfs uw gezin meeneemt (gehoor echtgenote p. 3) zou het vreemd zijn dat u opgemerkt wordt door de mensen die op zoek moeten gaan naar tegenstanders van de taliban terwijl er meer voor de hand liggende verdachten zijn.** Omdat dit zo ongeloofwaardig klinkt, wordt u gevraagd of uw verplaatsingen naar Kaboel misschien als voorwendsel werden gebruikt om u te dwingen voor hen te werken (CGVS p. 11). **Alhoewel u deze vraag openlaat, lijkt ook deze hypothese weinig aannemelijk.** De taliban hadden immers veel betere kandidaten kunnen vinden voor de job waarvoor ze u uiteindelijk hebben gebruikt. U verklaarde dat u wel Pashtou verstaat maar dat u niet kon terugspreeken (CGVS p. 5) en dat Pul-e-Charde, waar u het grootste deel van uw tijd actief was (CGVS p. 9 en 13) grotendeels een Pashtoun-regio is (CGVS p. 13). **U lijkt dus niet meteen de geschiktste kandidaat om dit werk uit te oefenen.** Later in het gehoor zwakt u uw eerdere verklaringen af en verklaart u dat u de Pashtou-taal niet vloeiend spreekt en dat sommige dorpen waar u informatie moest verzamelen in een Dari-sprekende regio gelegen waren (CGVS p. 18). Het lijkt dan ook dat u door te verklaren dat u wel Pashtou spreekt maar niet vloeiend en dat u ook naar Dari-sprekende regio's trok een kleine bocht maakt om het taal-issue waarmee u geconfronteerd werd op te lossen. **Er kan dus geconcludeerd worden dat het weinig geloofwaardig is dat de taliban u überhaupt zouden verdenken van spionage enkel en alleen omdat u soms naar Kaboel trok met uw zieke dochter en dat het evenmin geloofwaardig is dat ze u – als niet-vlotte Pashtouspreker - zouden gerekruteerd hebben om u uit te spelen in een Pashtoun-regio zoals Charde bazaar waar u de eerste vijf dagen werkzaam was (CGVS p. 9).**

Daarnaast zijn enkele van uw gedragingen tijdens en reacties op verschillende gebeurtenissen in uw asielrelaas zo weinig aannemelijk dat het de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees ondermijnt. Zo zijn uw handelingen na het vinden van de brief van de taliban weinig aannemelijk. U verklaarde dat u geen Pashtou kon lezen maar dat u wel kon opmerken dat de brief van het 'islamic emirate' (de taliban) afkomstig was en dat uw naam op de brief stond (CGVS p. 2 en 10). U verklaarde schrik te krijgen toen u de brief zag en niet te weten wat er instond (CGVS p. 10). Als u gevraagd wordt of u nieuwsgierig was naar de inhoud, antwoordt u meer dan terecht dat u 'natuurlijk' nieuwsgierig was (CGVS p. 10). Toch verklaarde u dat u, alhoewel u de brief had gevonden rond het middaguur (CGVS p. 7), pas de volgende dag de brief liet voorlezen door een dorpeling (CGVS p. 7). Uw excuus dat u net te horen had gekregen dat uw dochter een risicovolle operatie moest ondergaan, is weinig afdoende aangezien u net een brief had ontvangen van de taliban. **Het is normaal dat u na het krijgen van het nieuws over de operatie een zekere ongerustheid vertoont en u zelfs in een lichte paniek schiet maar dit betekent niet dat men kan verantwoorden dat u de ogen sluit voor andere risico's die potentieel niet enkel uw zieke dochter maar uw hele familie in gevaar konden brengen zoals een brief van de taliban.** Ongerst zijn over uw dochters operatie wil niet zeggen dat u in de onmogelijkheid verkeert om op een gepaste manier op een brief van de taliban te reageren. Bij dergelijke ongerustheid kan een mens nog steeds nadenken, beslissingen nemen en dingen ondernemen. Het feit dat u dus ongerust was over uw dochter verklaart dan ook niet

dat u pas de volgende dag de brief laat voorlezen als u beweerde zo'n schrik te hebben bij het zien van de brief en zo nieuwsgierig te zijn naar de inhoud van de brief.

Verder is de manier waarop u uw broer kan contacteren vanuit uw gevangenschap weinig geloofwaardig. U verklaarde hierover dat u de gsm van een bewaker kon gebruiken om uw broer te contacteren (CGVS p. 10). Als u even later in het gehoor opnieuw de vraag wordt gesteld hoe in contact kwam met uw broer, antwoordt u deze keer dat u hem uw ring en horloge hebt gegeven in ruil voor het gebruik van zijn gsm (CGVS p. 17). Als u geconfronteerd wordt met het feit dat u eerder in het gehoor had verklaard dat u hem gewoon om zijn gsm had gevraagd, antwoordt u dat u op dat moment onderbroken werd en dat u uw verhaal niet heeft kunnen afmaken (CGVS p. 17). U voegde eraan toe dat u uw verhaal wou afmaken na de pauze maar dat u werd gevraagd om op de vragen te antwoorden (CGVS p. 17). U werd inderdaad onderbroken vlak voor u uw verklaring begon over de bewaker (CGVS p. 9). **Maar het feit dat u op dat moment onderbroken werd, is natuurlijk geen excuus om bij de volgende vragen de ring en het horloge niet te vermelden.** Nadat u onderbroken werd, verklaarde u dat u de bewaker vroeg of u zijn gsm kon gebruiken om uw broer te bellen (CGVS p. 10). Aangezien het weinig waarschijnlijk lijkt dat de bewaker u zomaar zijn gsm zou geven, wordt u gevraagd hoe u hem de gsm heeft gevraagd waarop u antwoordt dat u gewoon vroeg of u eventjes zijn gsm wou gebruiken (CGVS p. 10). **U werd dan misschien wel onderbroken maar er werd u ook letterlijk gevraagd hoe u de gsm heeft gevraagd. Op deze vraag kon u vrij antwoorden en werd u niet onderbroken (CGVS p. 10). Het is dan ook vreemd dat u de ring en het horloge op dat moment niet heeft vermeld. Maar zelfs al had u zich ingeperkt gevoeld in uw vrijheid om uw verhaal te kunnen doen dan nog is het feit dat u het horloge en de ring in dat stadium van uw arrestatie nog in ruil kon aanbieden voor het gebruik van de bewaker zijn gsm weinig geloofwaardig.** U verklaarde immers dat ze het geld dat u op zak had (afghani's) en het document van de taliban hadden afgepakt voor u in uw cel werd opgesloten (CGVS p. 18). Als u gevraagd wordt waarom ze dit afnamen, antwoordt u dat dat de regel is en dat ze van iedereen nemen (CGVS p. 18). Als u om wat meer uitleg wordt gevraagd, antwoordt u dat indien u gevangene bent ze alle bezittingen nemen van de gevangene (CGVS p. 18). Alle bezittingen behalve uw waardevolle ring en horloge blijkbaar die u daarna zo broodnodig heeft om de bewaker om te kopen en in contact te treden met uw broer (CGVS p. 17). **Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de politie het geld dat u op zak had in beslag zou nemen of ontvreemden maar u uw ring en horloge zouden laten behouden.**

Vervolgens spreekt u zichzelf tegen over enkele cruciale gebeurtenissen in uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat u gedurende vijf dagen de opdracht die de taliban u gegeven had ter harte nam (CGVS p. 9). U verklaarde hierover dat u probeerde te praten met de mensen zoals 'hij' het u had gevraagd (CGVS p. 9). U verklaarde dat u dit werk vijf dagen deed in Charde bazaar alvorens u uw oom tegen het lijf liep (CGVS p. 9). Even later in het gehoor verklaart u dan weer dat u nooit echt geprobeerd heeft om echte informatie te verzamelen (CGVS p. 12). U verklaarde dat u gewoon naar die dorpen ging en tijd spendeerde tussen de mensen (CGVS p. 13). **Waar u eerst duidelijk laat blijken dat u actief informatie trachtte te verzamelen en dat u hun opdracht ter harte nam verklaart u later dat u uw taak van in het begin naast u neer heeft gelegd en enkel pretendeerde hun opdracht uit te voeren. Het verschil tussen deze twee versies is te groot en ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid.**

U spreekt zich ook tegen in uw verklaringen over uw ondervraging. Als u werd gevraagd of de agenten u ondervroegen, antwoordt u dat ze dit niet de eerste dag deden maar wel de tijdens de volgende twaalf, dertien dagen (CGVS p. 16). Als u daarna wordt gevraagd welke vragen ze u stelden, antwoordt u dat ze u de eerste dag al na twintig minuten ondervroegen (CGVS p. 16). Op dat moment vroegen ze u onder andere uw naam, uw vaders naam, uw dorp, moest u andere taliban-leden opsommen en werd u gevraagd naar uw links met de taliban (CGVS p. 16). Als u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u dat ze na twintig minuten terugkwamen naar uw cel, u vroegen met wie u in contact was, en uw verklaringen opschreven en dat u de volgende dagen buiten uw cel werd ondervraagd (CGVS p. 16). **Het is dan ook een raadsel waarom u eerst aangeeft dat u de eerste dag niet werd ondervraagd (CGVS p. 16). Of u nu in of uit uw cel ondervraagd wordt of als ondervragingen al dan niet gepaard gaan met folteringen, die eerste dag twintig minuten nadat u werd opgesloten blijft een ondervraging. Ze stelden u immers dezelfde soort vragen zoals 'had u links met de taliban' en 'wie waren de andere leden van de taliban' die u ook gevraagd werden tijdens de ondervragingen buiten uw cel (CGVS p. 16). Het gaat dan ook niet op om uw tegenstrijdige verklaringen over de ondervraging op de eerste dag af te doen als een misverstand over wat er begrepen wordt onder het begrip ondervragingen.**

Tot slot moet nog worden opgemerkt dat u zeer nonchalant omsprong met de dreiging die u boven het hoofd hing. Zo wordt u gevraagd wat u weet over qari Sayed Agha, degene die u de brief schreef (CGVS p. 3) en van wie u later uw opdracht om te spioneren voor de taliban toegewezen kreeg (CGVS p. 8 en 9), waarop u antwoordt dat u weet dat hij de commandant is van de regio en dat u

verder geen persoonlijke informatie over hem heeft (CGVS p. 11). U voegde eraan toe dat u meer problemen had kunnen krijgen als u informatie had proberen te zoeken (CGVS p. 11). Als u wordt voorgehouden dat dit niet noodzakelijk zo hoeft te zijn als u informatie vraagt aan uw familie, vrienden of verwanten, antwoordt u dat u het niet nodig had om informatie over de man te krijgen en dat het enige wat telde was om uit de problemen te komen (CGVS p. 11). **Dit excuus om te verklaren waarom u geen informatie heeft gezocht over uw vervolger is weinig afdoende aangezien een klein beetje achtergrondinformatie over de man u had kunnen helpen om uit de problemen te komen of op zijn minst het gevaar in te perken.** U verklaarde bijvoorbeeld dat u na het krijgen van de brief besliste om een tijdje thuis te blijven en te hopen dat alles zou overwaaien (CGVS p. 7). Had u wat achtergrondinformatie gezocht over qari Sayed Agha of eens rondgevraagd of hij er de man naar is om zomaar dingen te laten overwaaien, had u misschien geweten dat uw beslissing om thuis te blijven niet de manier was om de dreiging die uitging van qari Sayed Agha tegen te gaan.

De vaststelling dat het – gezien de voorgaande vaststellingen – weinig geloofwaardig is dat iemand u zou verdenken spion te zijn voor de regering, dat iemand u zou gebruiken om informatie te verzamelen voor de taliban in een Pashtoun-regio en dat u op bepaalde gebeurtenissen van uw asielrelaas op een weinig aannemelijke manier reageert, samen met de vaststelling dat u zichzelf tegensprekt bij cruciale gebeurtenissen in uw asielrelaas en geen informatie heeft gezocht over de man die u vervolgde, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara en de documenten in verband met de ooraandoening van uw dochter bevestigen enkel uw identiteit en de aandoening van uw dochter die welke niet betwist worden. Wat betreft de brief van de taliban moet worden opgemerkt dat deze brief in het licht van uw ongeloofwaardig bevonden verklaringen niet in staat is uw geloofwaardigheid te herstellen waardoor deze dan ook niet in overweging wordt genomen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit het district Maydan Shahr gelegen in de provincie Maydan Wardak, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel.

U heeft immers voldoende affiniteit met de stad aangezien u er als kind nog heeft gewoond (CGVS p. 4) en u dikwijls naar Kaboel ging met uw zieke dochter (CGVS p. 5). U woonde maar op vijftig kilometer van de stad (CGVS p. 5) waardoor familie, verwanten en vrienden uw integratie in de stad kunnen faciliteren.

Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asiels dossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen

wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.'

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om haar subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te willen vernietigen voor verder onderzoek.

Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en tenslotte van de zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Uit haar toelichting bij deze middelen leidt de Raad af dat verzoeker eveneens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Verzoekster verwijst volledig naar de motieven die haar echtgenoot in zijn verzoekschrift heeft gegeven.

2.2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 112 505 van 22 oktober 2013 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) het niet plausibel is dat de taliban verzoeker ervan zouden verdenken informatie door te geven aan de overheden en hem daarop een geschikte kandidaat zouden vinden om informatie te verzamelen in een Pashtoun-regio gelet op het feit dat verzoeker, een niet vlotte Pashtou-spreker die zich bezighoudt met zijn boomgaard, slechts één tot tweemaal per maand naar Kabul trekt met zijn dochter en/of zijn hele gezin (ii) het weinig geloofwaardig overkomt dat verzoeker niet onmiddellijk kennis nam van de inhoud van de dreigbrief die hij had ontvangen, (iii) de manier waarop verzoeker zijn broer kon contacteren vanuit de gevangenis niet plausibel is, (iv) er tegenstrijdigheden werden vastgesteld over de wijze waarop verzoeker zijn gedwongen taken voor de taliban uitvoerde alsook over het tijdstip van zijn eerste ondervraging door de politie en ten slotte (v) de gebrekkige kennis van verzoeker over zijn beweerde vervolger op een nonchalante houding wijst ten aanzien van zijn problemen.

Verzoeker wijst erop dat hij nooit verklaard heeft dat er mensen vanuit zijn dorp dagelijks naar Kabul reizen om er "voor de overheid werken" en dat deze verklaring geenszins is vermeld op p. 5 van het gehoorverslag. Verzoeker stelt dat er inderdaad bepaalde personen veelvuldig of dagelijks vanuit zijn dorp naar Kabul gingen, doch dat dit veelal ouderen betreft, gelet op de onveilige situatie op de route naar Kabul. Verzoeker meent dat verweerder dit argument daarom niet kan aangrijpen om te beweren dat hij een ongeloofwaardig profiel zou hebben om door de taliban te worden gevisieerd. Wat betreft het ontbreken van iedere logica inzake het rekruteren van verzoeker, die geen Pashtou-spreker, voor spionage-opdrachten in een hoofdzakelijk Pashtou-sprekend gebied, merkt verzoeker op dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij zijn werkzaamheden als spion "voornamelijk" verrichtte in Pashtou-sprekende gebieden. Verzoeker stelt hierbij dat de taliban zowel uit Dari als Pashtou-sprekers bestaat, waardoor zijn hoedanigheid als Dari-spreker op zich niet betekent dat hij niet in aanmerking zou kunnen komen om door de taliban te worden gerekruteerd als spion.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker niet heeft verklaard dat er in zijn dorp mensen voor de overheid werken. Uit de verweernota blijkt overigens dat de verwerende partij deze materiële fout toegeeft. Dit neemt evenwel niet weg dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat er vanuit zijn dorp mensen dagelijks naar Kabul gingen om professionele redenen (gehoorverslag p. 5: "(...), misschien enkele mensen die in Kabul werkten en iedere dag gingen"). Dat het hierbij "vooral om ouderen" gaat, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift stelt, blijkt niet uit het gehoorverslag. Deze loutere vaststelling ondergraaft in ernstige mate de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Als enige mogelijke oorzaak voor zijn problemen met de taliban gaf verzoeker immers zijn sporadische bezoeken aan Kabul op: "Enkele reden was dat ik veel naar Kabul ging, misschien elke 15/20 dagen" (gehoorverslag p. 5). Het is dan ook weinig aannemelijk dat "de lokale taliban van de regio" nu net verzoeker beschuldigen van spionage voor de overheid (gehoorverslag p. 12), en niet zijn dorpsgenoten die om professionele redenen dagelijks naar Kabul reizen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker zijn sporadische reizen naar Kabul niet om professionele redenen ondernam, doch louter om de zichtbare reden dat hij zijn zieke dochter persoonlijk naar Kabul diende te vergezellen voor medische verzorging. Bijkomende kan worden vastgesteld dat verzoeker over geen andere intrinsieke eigenschappen beschikt die hem mogelijks in de negatieve aandacht van de taliban zou kunnen plaatsen. Verzoeker stelt zelf dat van een eventueel bezwarend politiek profiel of verleden in zijn hoofde geen sprake is: "(...) ik ben tegen politiek (...) steunde nooit een partij" (gehoorverslag p. 11). Evenmin kon verzoekers professionele leven van aanleiding geven tot enige verdenking. Verzoeker was nooit werkzaam voor de overheid, noch voor internationale NGO's of voor de buitenlandse militaire aanwezigheid in zijn land. Verzoeker leidde daarentegen een onopvallend bestaan als landbouwer en leefde van de opbrengst van de twee jerib land met 210 appelbomen in zijn bezit (gehoorverslag p. 5). Gelet op verzoekers profiel kon de

commissaris-generaal terecht besluiten dat het ongeloofwaardig is dat de taliban hem zouden beschuldigen van spionage voor de overheid.

Ten overvloede is het volkomen onduidelijk waarom de taliban het risico zouden nemen om personen in te lijven die hun gedachtengoed niet delen. Het is bovendien weinig aannemelijk en onlogisch dat de taliban verzoeker zouden rekruteren voor spionage in Pul-e-Charde, gezien hij niet eens de taal beheerst die aldaar dominant is (Pashtou). Verzoekers stelling dat hij weliswaar verklaard had dat hij zijn activiteiten "voornamelijk" in Pashtou-talige gebieden beoefende en dat er bij de taliban ook Dari werd gesproken doen hieraan geen afbreuk.

Verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling, doch slechts op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De beweerde problemen van verzoeker met de taliban zijn niet verenigbaar met het door hem aangegeven profiel en zijn aldus niet plausibel. Het voordeel van de twijfel kan derhalve niet worden toegekend. Gezien verzoekers beweerde problemen met zijn nationale overheid rechtstreeks voortvloeien uit zijn beweerde problemen met de taliban, kan evenmin aan dit aspect van het relaas enig geloof worden gehecht. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in afbreuk te doen aan dit motief, dat doorslaggevend is. Deze vaststelling volstaat op zich om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou lopen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de beoordeling van een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, betwist verzoeker dat er voor hem een veilig intern hervestigingsalternatief voorhanden is in Kabul. Verzoeker stelt dienaangaande dat hij op heden niemand kent in Kabul en dat hij er familie noch kennissen heeft. Beroepsmatig zou hij slechts zijn inkomen halen uit zijn boomgaard in zijn dorp van herkomst, waardoor hij in Kabul onmogelijk zichzelf en zijn gezin zou kunnen onderhouden.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het UNHCR in haar richtlijn van 2013, zélf aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen "ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk" een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from*

Afghanistan, augustus 2013). Wat betreft de socio-economische bezwaren van verzoeker tenslotte, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. Waar verzoeker meent dat hij "onmogelijk zichzelf en zijn gezin zou kunnen onderhouden" merkt de Raad op dat dit beweerde gebrek aan economische draagkracht haaks staat op de vaststelling dat verzoeker er schijnbaar in slaagde om 2.800.000 Afghani te betalen voor zijn reis naar Europa (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, punt 35). Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker en zijn familie onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat verzoeker de conclusie van de commissaris-generaal dat er zich aldaar heden geen situatie van willekeurig oorlogsgeweld manifesteert, niet betwist. De door verwerende partij neergelegde nota van 7 oktober 2013 die een update van de situatie in Kabul inhoudt, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

2.2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER